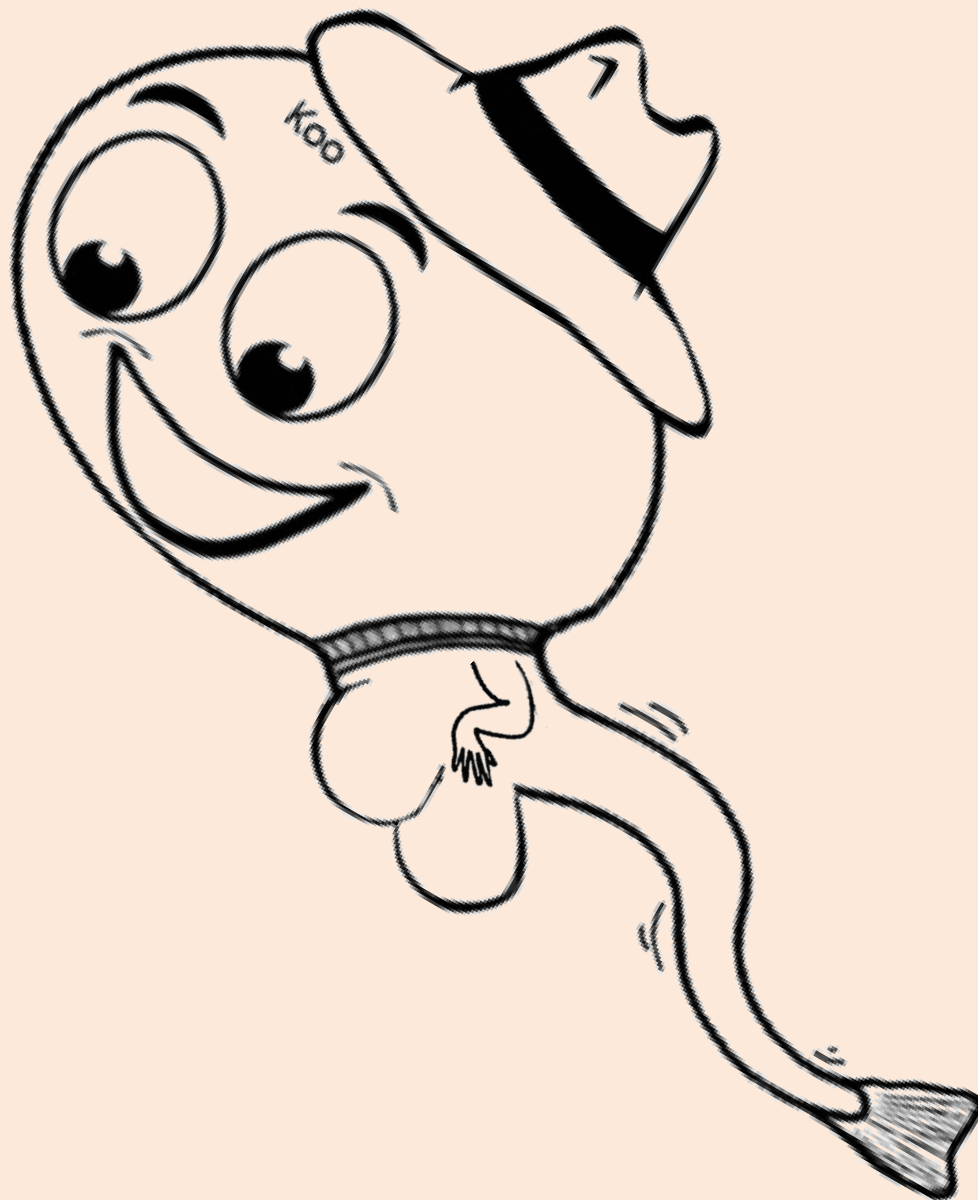

De Koo en de donkere gangen

Auteur: Marc Spandel. (Bijgewerkt in 2019)

De Koo en de donkere gangen.

Voorwoord:

Een groot mysterie is, dat veel mensen met een bijna-dood ervaring spreken over het zelfde fenomeen... Ze kwamen in een donkere gang terecht met aan het einde van die gang een helder licht.

Mensen die deze ervaring niet gehad hebben zullen deze verhalen meestal weglachen. Er zijn ook veel materialistisch ingestelde mensen die niet geloven dat een leven na de dood mogelijk is.

Langs de andere kant zijn er de schriftelijke bewijzen, tekeningen en culturen die duizenden jaren oud zijn en die verwijzen naar Goden, buitenaardse wezens enz.

Een beetje filosoferen aangaande dit gegeven, zette me er toe aan, een plezant verhaaltje te schrijven over de vraag of deze donkere gang bij het sterven in realiteit wel kan bestaan, en of er mogelijks tóch leven is na de dood. Feit is, dat als je dit verhaal leest, je als ongelovige op zijn minst moet gaan twijfelen.

In het verhaal zal je ontdekken dat onze levensweg mogelijks bestaat uit een misschien oneindige opeenvolging van dit soort donkere gangen die als poort dienen om van het ene leven over te gaan in het andere leven. Tijdens deze doorgangen worden om bepaalde redenen, alle herinneringen over het vorige leven gewist uit het geheugen.

Dit zou kunnen betekenen dat er leven is na de dood en dat we nog x-vorige levens hadden waarvan we geen weet- of besef meer hebben. Ook reïncarnatie zou dan werkelijk kunnen bestaan ...

Dit zou mogelijks ook de fantasieën over een hemel en een hel kunnen verklaren.

Het verhaal van de Koo begint op het moment dat hij een microscopisch kleine spermatozoïde is geworden... een klein zaadcelletje, overduidelijk van het mannelijk geslacht (zie de twee balletjes en het staartje), dat op de grote werelddbol zijn weg door het leven moet zoeken.

Hij is zojuist door een geheimzinnige donkere gang geschoten en zijn hoofdje kwam met een “plop” boven het zand uitsteken in een soort kweekbak van een zaadfabriek.

Als hij rondom kijkt ziet hij hier en daar een collegaasje boven het zand uit floepen. “Plop”... weer eentje en “plop” wat verder nog eentje... het ene “plopje” naar het andere.

De Koo en de donkere gangen.

Omdat zaadjes hier blijkbaar geteeld worden en aangezien de vorm van deze zaadfabriek een beetje lijkt op een slappe voetbal, wordt deze fabriek de teelbal genoemd.

Hoe hij ontstaan is of van waar hij gekomen is, dat kan hij zich niet herinneren. Het enige wat in deze fase van zijn leven vraagtekens oproept, is dat in zijn dromen soms een stukje terugkomt over een donkere gang met aan het einde een lichtpuntje waar hij doorgejaagd wordt.

Deze weerkerende griezelige nachtmerrie is soms zo levensecht, dat de Koo gaat twijfelen of hij die droom niet écht heeft meegemaakt. Deze gang was in werkelijkheid de overgang van zijn vorig leven naar de kweekbak in de teelbal en deze hoeveelste(?) gang noemen we voor het gemak in dit verhaal de ‘eerste’ donkere (door)gang.

In ieder geval kan de Koo, hoe klein hij nu ook is, al denken, en dat is al iets!

Tijdens zijn vermoedelijk eeuwigdurende reis door het leven heeft hij een deuk in zijn schedel opgelopen en blijft hij met de vraag zitten waarvan deze deuk afkomstig is omdat de andere nieuwe zaadcelletjes die hij met massa’s had zien passeren allemaal een mooi rond kopje hadden.

Zou die deuk er de oorzaak van zijn dat hij ook een deuk in zijn karakter of gedrag heeft? Misschien heeft die deuk in zijn hersenpan de zone waar het karakter zit een beetje ingedrukt?

De Koo gedraagt zich immers niet volgens wat door de politici en hun economische vrienden als ‘normaal gedrag’ (slavengedrag) wordt gepropageerd.

Maar wat is ‘normaal’ gedrag(?) vraagt de Koo zich af.

Ieder individu is uniek en aangezien iedereen uniek is heeft iedereen ook een uniek karakter of gedrag. Dus... Als ieder individu een ander gedrag heeft, hoe miniem het verschil met een ander individu ook is... en er wordt een ‘norm’ op gedrag geplakt... dan kan slechts één individu aan die norm voldoen, en zullen alle andere mensen, hoe weinig het verschil ook moge zijn... afwijkend gedrag vertonen!

De Koo is een autodidactisch typetje en dankzij wat gefilosofeer is hij dus tot de geruststellende vaststelling gekomen dat iedereen normaal is op de eigen manier... óók de Koo met die deuk in zijn schedel!

De Koo en de donkere gangen.

De Koo kwam tot de volgende conclusie:

- a) Iedereen is normaal op de eigen manier.
- b) Als er een norm op 'normaal' wordt geplaatst is deze norm nutteloos want er kan maar één mens aan voldoen omdat alle anderen hiervan (enigszins) afwijken, want iedereen is uniek.
- c) Degenen die anderen een 'norm' waaraan ze moeten voldoen opdringen, zijn dus onderdrukkers/dictators die uit eigenbelang andere mensen 'opleggen' hoe ze zich moeten gedragen om als 'normaal' te worden bekeken in 'hun' systeem.
- d) Wie 'verplicht' wordt om zich anders te gedragen, en wie aan deze verplichting klakkeloos toegeeft, verliest zijn vrijheid!
- e) Wie zijn vrijheid verliest en hiervan bewust is, krijgt na verloop van tijd de spreekwoordelijke 'krop in de keel' ... wordt hiervan fysiek- en/of mentaal ziek, en kan er aan sterven!

De Koo echter, leeft veel te graag, en houdt té veel van zijn vrijheid om toe te laten dat hij zich zou laten onderdrukken door profiteurs.

Dit verhaal kan aanzien worden als 'voorlichting' en als bron voor nieuwe gedachten over de zin van het leven.

Spandel Marc.

De Koo en de donkere gangen.

HOOFDSTUK 1

De Koo zijn oorsprong.

Waar zit de Koo nu?

In zijn vader natuurlijk want de Koo is op dit moment in het verhaal, nog steeds een speciaal spermatozoïdeke dat onbewust in zijn vader's zaadfabriek is aangemaakt.

Plots werd hij door een stel buitenwippers bij de kraag gevat. Ja... alhoewel de Koo geen kleren droeg, had hij van nature uit een kraag meegekregen. De buitenwippers zetten hem voor een sluisdeur en duwden een grote rode knop in.

De sluisdeur ging open en hij werd een lange gang in gezogen... een gang met aan het uiteinde een licht. In het begin van de gang bleef hij een beetje hangen, maar plots kneep het gedeelte van dat kanaal achter hem dicht. Hij kreeg een duw in de rug en terug kneep het kanaal achter hem dicht. Hij werd letterlijk vooruit geduwd en moest dus, willen of niet, verder richting licht. De laatste samentrekking van die gang achter zijn rug, spuwde hem uit in het licht... Blijkbaar was zijn levensfase in de kweekfabriek volbracht, en moest hij door die gang om een nieuwe levensfase in te gaan.

Deze tweede donkere gang was het kanaal dat leidt van de teelbal naar de bijbal... naar een nieuwe levensvorm.

Zo viel hij in een langwerpige grot waar hij verrast werd door het feit dat het daar aangenaam vertoeven was. Lekker temperatuurtje, verwarmd zwembad, verlicht met kaarslicht, en een massa maatjes om mee te spelen.

Bovenin hingen grote lichtreclames net zoals in Las Vegas. Met veel geflikker in allerlei kleuren stonden er de boodschappen "casino klokkenspel!" en "wachtplaats bijbal".

Het was een soort verzamelplaats voor zaden in de pubertijd, rijpend tot volwassenheid..

Dit was een compleet andere levensomgeving waarin de Koo wakker werd.

Het kleine denkertje nestelde zich in een hoekje van dit casino om rustig te worden, de omgeving in zich op te nemen, en te kunnen filosoferen over de zin van het leven, net zoals een teruggetrokken monnik.

Ook hier, tijdens zijn slaap kreeg hij soms die flits van een donkere gang waar hij doorgejaagd werd...

De Koo en de donkere gangen.

Hoe hard hij ook zijn best deed om zich te herinneren vanwaar hij kwam... deze herinnering was praktisch volledig gewist. Het enige wat hij zich nog herinnerde, is het feit dat hij Koo noemt en dat hij een mannetje is! Ergens in die donkere gang moet zijn geheugen om een of andere reden gedeeltelijk gewist zijn door een grote magneet.

Één ding besepte het filosoofje zeker, en dat is, dat hij niet uit het 'niets' kon gekomen zijn!

Voor zover hij het leven in die grot kon gadeslaan moet hij weeral ergens zitten in de omgeving van zo'n lange donkere tunnel, want soms zag hij in de verte ineens een donker gat in de wand open gaan met in het midden een lichtpuntje. De Koo kon op die momenten niet anders dan te denken aan de tunnel die soms te voorschijn flitste in zijn dromen, maar dit is dan toch een andere tunnel hoor. Deze tunnel is er ene die kan groeien en krimpen, en soms zijn er dan die zware aardbevingen die heel de omgeving van de Koo door elkaar schudden! Niet normaal zeg... alhoewel... wat is normaal hé?

Hij weet nu ook waarom zijn omgeving 'casino klokkenspel' wordt genoemd, want tijdens die aardbevingen werden de Koo en zijn collegaatjes telkens zo hevig door elkaar geschud en tegen de wanden aangesmeten, dat ze sterretjes zagen vliegen en klokjes hoorden luiden! Achteraf was steeds een massa vriendjes 'verdwenen' door dat donker gat in de wand. Ze verdwenen in die donkere gang en kwamen niet meer terug!

Daar zit hij nu, klaar om zijn lancering af te wachten door die volgende lange donkere gang met aan het einde dat licht. Deze derde donkere gang is het kanon van zijn aardse papa dat leidt naar een nieuwe levensvorm. Waarom aan de ingang van dit kanon een bordje hing met "penis" op geschreven weet de Koo ook niet, en hij kon alleen maar raden dat dit de naam van dat kanon moest zijn, net zoals dat Duits kanon dat ze "De Dikke Bertha" hadden genoemd.

Het was een onaangename gedachte, dat hij hier misschien op een bepaald moment als losse flodder zou verschoten worden door dat donkere gat in de wand naar een nieuwe leefomgeving die helemaal anders kon zijn dan het huidige luilekkerleventje in 'casino klokkenspel'. Misschien is dat volgende leven niet zo aangenaam...

Hij had opgemerkt dat tijdens de momenten dat het licht in de tunnel nogal hevig scheen, in die tunnel ook een grote ring zat, precies zo'n wormgat uit startrek. De Koo wist dit natuurlijk niet, maar dit is een magneet die het geheugen van de passanten moet 'wissen'.

De Koo en de donkere gangen.

De reden waarom telkens het bewustzijn betreffende ervaringen uit het vorige leven gewist worden in deze donkere overgangstunnels, is een vraagteken. Misschien omdat het volgende ‘nieuwe’ leven fysiek gezien steeds zo geweldig afwijkend is van het huidige, dat de herinneringen aan de levensomstandigheden in het vorige leven, en de gedachte dat er een compleet ander leven wacht na de dood, enkel tot geestelijke verwarring en zothed zouden leiden?

Het huidige leven hier in dit casino is immers zalig voor de Koo. Steeds op goede temperatuur. Kunnen drijven in een lekker warm badje, ruimte, genoeg eten... slapen wanneer hij wil... kortom, gewoon groeien en aanvetten zonder er iets voor te moeten doen. Waarom? Tja, dat is voor de Koo op dit moment geen vraag om over na te denken hé.

Aangezien de Koo een spermatozoïde is, dat op dit moment in het verhaal nog steeds met zijn vader overal mee reist in casino klokkenspel, én in de zaadfabriek ook genetische trekjes van zijn aardse vader heeft meegekregen, én omdat deze genetische informatie ook de Koo zijn levensloop mee bepaalt, is het belangrijk eventjes dieper in te gaan op welk type zijn aardse vader was.

Zijn aardse vader was in deze aardse omgeving begin 1900, geboren in een doorsnee kroostrijk gezin, ergens in een land dat regelmatig werd gebruikt als slagveld voor de Russische en Duitse legers. De communisten hadden de overhand en de Christenen moesten dus heel braafjes zijn of ze vlogen de bak in en zouden gedwongen worden tot dwangarbeid enz. Enfin, geen al te plezante levenssfeer en van echte ‘vrijheid’ bleef er niet te veel over.

Aangezien de Koo zijn vader in een Christelijk kroostrijk gezin leefde, en aangezien de levensomstandigheden toen, was het begrijpelijk dat deze een strenge opvoeding had gekregen. Van tijd tot tijd kreeg hij dan ook wel eens een rammeling van ‘zijn’ vader als hij zich niet voegde naar de huisregels. Die rammeling gebeurde al dan niet met een geïmproviseerde zweep (bijvoorbeeld een broeksriem) maar ja... in die tijd en omstandigheden was dit nog de norm voor een ‘normale’ opvoeding.

Daartegenover stond de prachtige natuur. De mensen leefden van werk in de koolmijnen, landbouw, en de jacht in de bergachtige bosrijke omgeving. In de bossen leefden nog beren, herten, wolven enz., en van myxomatose was in die contreien niets te merken, dus eten genoeg. Ze brouwden hun eigen sterke dranken van aardappelschillen enz. Deze werden gedestilleerd tot de lekkerste druppeltjes met hoog alcoholgehalte en zónder dat er dure taksen moesten betaald worden.

De Koo en de donkere gangen.

De negatieve communistische druk en onderdrukking door buurlanden werden dan 's avonds door de (jong)volwassenen weggespoeld uit hun vermoeide geesten, en vervangen door een kunstmatig opgewekt sfeertje van geluk en plezier.

De kapotte levers en katers die er op volgden namen ze er dan maar bij. Deze momenten waren ze immers niet alleen dronken, maar onbewust genoten ze van het gevoel van 'vrijheid'...

Tijdens de koude winters moesten de ouders wel meer op hun kinderen passen, want dan durfden wolven en beren vanwege de grote honger wel eens de bossen verlaten en afzakken naar de dorpen om voedsel te zoeken.

Het is dan ook normaal dat de mensen uit die dorpen na verloop van tijd bepaalde verdedigingstechnieken hadden ontwikkeld en deze van vader op kind doorgaven. Zo was er bijvoorbeeld de les die kinderen kregen voor het geval ze zouden aangevallen worden door een wolf.

Als een wolf naar je toespringt met opengesperde muil, maak je supersnel een vuist en duwt deze zo diep mogelijk in de wolf zijn keel. Tegelijkertijd plaats je de andere hand achter de kop van de wolf en trek je met al je kracht de kop naar voor, zodat de vuist goed vast in de keel blijft geperst.

Omdat de vuist in de keel zit, kan de wolf enerzijds de muil niet meer dicht krijgen... dus niet bijten... en anderzijds, als je dit lang genoeg kan volhouden... zal de wolf stikken.

Het lijkt belachelijk, maar waarom zou een volwassene met deze techniek geen wolf kunnen doden?

Stel je voor dat je op het moment dat je die wolf zo goed te stekken hebt, dat hij daar staat met opengesperde muil en dat hij zijn muil niet kan sluiten wegens je vuist die in zijn keel zit, en je begint daar in die keel wat te kriebelen met je vingers.

Wat zou de wolf doen? Verder stikken of je als reactie loslaten en jankend weghollen?

Ik zou het in ieder geval niet proberen uitvissen zolang het niet nodig blijkt.

Een kind dat daar opgroeide leerde uit ervaring. Dus kennis over overlevingstechnieken waarvan een stadsmens enkel maar kan fantaseren. Landbouw, jacht, zelfverdediging, bier en wijn brouwen, sterke drank destilleren zonder taksen te moeten betalen enz.

De Koo en de donkere gangen.

De vader van de Koo had op zijn beurt dus ook genen meegekregen van zijn eigen vader enz., en het is een feit dat de genen van een levend wezen zich continu aanpassen aan de steeds veranderende levensomstandigheden, generatie na generatie. Dat noemt de evolutie.

De Koo had een intelligente vader. Vooral menswetenschappen, filosofie, psychologie enz. interesseerden hem.

Waarom maken mensen zoveel oorlog? Waarom kennen mensen zo weinig vrijheid?

Dit waren dingen die hij niet in de manipulerende boeken, kranten en bijbels kon vinden, maar enkel in de praktijk van het leven...

Vandaar dat ook de genen van de Koo zijn vader tijdens het opgroeien door de levensomstandigheden en het zoeken naar de waarheid achter de dingen, meer de autodidactische kant opgingen.

Deze levenslessen waren echt nuttig voor de Koo zijn vader (en natuurlijk ook voor diens nageslacht).

De eerste keer dat hij dronken in een gracht terecht kwam en de eerste katers...

De aframmelingen door zijn vader...

De eerste liefdeservaringen...

De oorlogservaringen...

Intussen ontwikkelde hij onbewust in zijn zaadfabriek de Koo, en zadelde hij deze ook onbewust op, met al deze genetische informatie.

De Koo en de donkere gangen.

HOOFDSTUK 2

De leefwereld van de Koo.

Wel... zoals eerder vermeld was de Koo geen ‘gewoon’ spermatozoïde, maar eentje met speciale eigenschappen, zowel fysiek als mentaal.

De Koo was ‘een blijvertje’.

Daar waar de andere normale spermatozoïden binnen een paar dagen door hun vader werden aangemaakt, getraind en afgeschoten, hield de afwijkende Koo zich steeds afzijdig van de grote ladingen broertjes en zusjes die de revue passeerden en die blijkbaar niet beter wisten, of niet beseften, dat ze net zoals een koe, een opgelegd patroon volgden zonder nadenken.

Wat doet een domme koe? Ze laat zich uitmelken, volspuiten met groeihormonen en afslachten om op te eten als ze niet genoeg melk meer geeft of geen ‘geschikte’ jongeren meer baart. De dommigheid eindigt hier niet, want ze eet bijna enkel gras dat vanzelf groeit, en dat de profiterende boer dus in feite geen cent kost!

De Koo besepte al van in het begin van zijn ontstaan dat het niet logisch was dat je geboren en getraind werd om een ‘bepaald’ leven te lijden, volledig ten dienste van iemand anders, terwijl je een uniek individu bent en dus recht hebt op een onafhankelijk leven en op vrijheid van mening.

Slim als hij was, had de Koo in papa’s klokkenspel ver genoeg van dat donker gat, dus een klein grotje ontdekt waarin hij zich kon verschuilen bij gevaar, en waarin hij zich kon terugtrekken om meer ervaring en kennis op te doen door te filosoferen over wat zich allemaal buiten dat grotje afspeelde.

Zo had hij (weeral uit ervaring) geleerd, dat wanneer die donkere gang gegroeid was en het licht helder ging schijnen, het ging rommelen in de omgeving en dat alles door elkaar ging geschud worden. Dan moest hij zo vlug mogelijk zijn jacuzzi verlaten en richting beschermend grotje spurten. De inhoud van het grote zwembad, waarin miljoenen lotgenoten gezellig zaten te plonsen, ging dan met lotgenoten en al, gewoon afgevoerd worden door dat donkere gat.

De slimme Koo had ook al in de mot gekregen, dat het grote zwembad daarna werd vernieuwd met proper water, waarna hij er als eerste terug kon induiken.
Lekker!

De Koo en de donkere gangen.

Waarom werden al die miljoenen lotgenootjes continu gekweekt om daarna gewoon te worden afgevoerd?

Waarom waren er zoveel domme kamikazes die zich als een kudde zombies naar de loop van dat kanon lieten persen door een kanonnier die ze niet eens kenden?

Er zijn trouwens de verhalen van de héél zeldzame ‘terugkomertjes’ die grote vraagtekens oproepen bij de Koo... De verhalen van lotgenootjes die door omstandigheden ergens aan de kant blijven plakken waren of door de terugslag terug naar binnen werden gezogen.

De verhalen over wat de terugkomers hadden gezien in dat licht aan het uiteinde van die donkere gang, leken ongelooflijk sterk op elkaar!

Het kon dus niet anders of die steeds terugkerende getuigenissen hielden minstens een zweem van waarheid in.

Er was het terugkerende verhaal over dat witte licht aan de uitgang van de loop, waar je eerst aan moest wennen, en waar je als het ware naartoe gedreven werd, met de stroom mee...

Het verhaal over die koude wind daar buiten in dat licht, en als je geen kleren hebt en vanuit die warme slaapzak en dat aangenaam zwembad in de koude, dodelijke omgeving wordt geschopt door een of andere samentrekkende klier... niet aangenaam hoor!

Het verhaal over miljoenen lotgenootjes in de afgrond zien storten en daarna in iets terecht komen dat riool word genoemd, waar hen een vreselijke verdrinkingsdood wacht in stinkend zwart water dat krioelt van grote bruine vissen en andere rommel en drek.

De lotgenootjes die zich in het riool konden vastklampen aan stukken drijvend materiaal dat door mensen ‘stront’, ‘inlegkruisjes’, ‘etensresten’ enz. wordt genoemd, overleefden de verdrinkingsdood maar werden daarna levend opgegeten door allerlei buitenaardse wezens, met vier, acht, of zelf duizend poten. Er waren zelf van die aliens die plakkende netten hadden gespannen waar je onmogelijk uit geraakt en die ‘spinnenkoppen’ worden genoemd... brrrrrr.

Zo tussendoor... De Koo spreekt over lotgenootjes, omdat hijzelf in verhouding al heel groot en dik was geworden, dankzij zijn overlevingsinstinct. Hij was namelijk al verschillende keren ontsnapt aan zo’n lancering waardoor hij maar bleef groeien. De Koo was dus al een uit de kluiten gewassen kerel zonder die ‘tje’ er achter hé.

De Koo en de donkere gangen.

Er was dan ook nog de legende die de Koo had gelezen in een boek dat hij gevonden had in dat beschermend grotje. Dat boek was daar waarschijnlijk gedropt door een 'slim' voorgangertje.

De legende sprak over slechts twee mogelijke doelen waarop het kanon gericht kon zijn.

Als het licht aan het einde van die tunnel, heel fel scheen, dan was het doel de hel van het riool, maar als het licht plots zacht roze werd, dan zou het doel een nieuwe warme grot zijn, waarin de weg naar de hemel verscholen lag.

Een lieve zingende stem in de verte, lokte je dan voorbij de ingang, maar eens deze ingang gepasseerd, werd je volgens de legende met onvoorstelbare kracht naar binnen gezogen in een nog grotere grot, en ontsnappen zou vanaf dan onmogelijk zijn.

Je zou in een zuurbad moeten zwemmen en er zou maar één klein, paadje verscholen liggen, vlak onder het oppervlak van dat zuurbad. Als je geluk hebt en snel en sterk genoeg bent om dit paadje te vinden en te gebruiken, zou je aan het zuurbad kunnen ontsnappen en het pad naar de hemel kunnen zien.

Overall zouden wegwijzers staan naar de hemel, die uiteindelijk bestond uit een droom van een verblijf waar slechts plaats en eten zou zijn voor één overlever. Het brandend zuur zou aan je staartje vreten en om in dat ene ideale kamertje te geraken werd je dus verplicht om te vechten op leven en dood met de lotgenootjes die het zuurbad konden overleven...

Het onderlinge gevecht zou moeten duren tot er eentje het veilige kamertje in beslag kon nemen.

Dan zou de deur zich sluiten en konden de eventueel nog overlevenden onmogelijk nog binnen komen en moeten kiezen tussen de hongerdood sterven of zelfmoord plegen in het zuurbad.

Wat met degene die in de hemel was geraakt verder zou gebeuren is een raadsel, maar één ding is zeker. Hij of zij wordt nooit meer terug gezien. Dan moet het er wel beter zijn dan hier hé!

De kanonnier die het kanon afvuurt houdt er geen rekening mee dat hij miljoenen broertjes en zusjes van de Koo de dood injaagt. Het enige nut dat de kanonnier heeft aan een schot, is een aantal seconden plezier!

Niet eerlijk vind de Koo, en voor het plezier van een ander laat hij zich zomaar niet nutteloos de dood injagen hoor!

De Koo en de donkere gangen.

Maar hoe komt het dat het afschieten van dat kanon voor ‘plezier’ zorgt bij de kanonnier, ondanks de verspilling van die miljoenen leventjes?

Omdat de Koo en nog enkele van zijn soortgenoten die wat langer achtergebleven zijn én net zoals de Koo al nageltjes gekregen hadden en de neiging toonden om armpjes en beentjes te ontwikkelen, zich tijdens het afvuren van dat kanon met hun korte nageltjes krampachtig aan de zijwanden van dat klokkenspel proberen vastklampen om niet mee afgeschoten te worden.

Steeds maar van die gladde wand afglijdend en er terug opkrabbelend met hun nageltjes geeft een jeukend gevoel bij de kanonnier, zoals luizen die op je hoofd wriemelen ook voor jeuk zorgen. Blijkbaar is dit soort jeuk voor de eigenaar van dit casino aangenaam, maar dus niet voor de zich krampachtig verzettende Koo en zijn vriendjes.

Zou hier de basis liggen van machtsmisbruik? De plezante ‘jeuk’ die machtsmisbruikers voelen als ze gewetenloos onschuldige slachtoffers maken? De macht over leven, dood van anderen, louter en alleen om zichzelf te plezieren? Alles heeft een doel, maar dat machtsmisbruik door de natuur word vergoed met genot in plaats van met straf... dàt kan er nu bij de Koo niet in. Waarschijnlijk door die deuk in zijn kop.

De Koo en de donkere gangen.

HOOFDSTUK 3

De Koo wordt te groot.

Het is te begrijpen dat de Koo zich niet eeuwig in dat kleine schuilplaatsje kan terugtrekken, terwijl hij bijna elke dag zo een verse lading van miljoenen broertjes en zusjes de rode loper ziet opgaan.

Hij is na jaren al een beetje doof geworden van dat kanongebulder en ja... als je jaren in zo een comfortabele omgeving leeft, dan wordt je een beetje dikker dan de rest die maar een paar dagen of weken oud is hé...

Voor de nieuwkomertjes was de Koo in zijn schuilplaatsje al een soort oude kluizenaar geworden.

Een van de verhalen die de nieuwkomertjes in de grot te horen kregen, was het verhaal over die grot waarin een oude wijze man schilde die al duizenden jaren oud was, en bij wie je ten rade kon gaan. De legende vertelde aan de nieuwkomertjes ook, dat, hoeveel raad je ook mag krijgen... er steeds gevaar bestaat dat je een raad in de wind slaat, en dat dit voor jezelf of anderen tot desastreuze gevolgen kan leiden.

Vandaar de dagelijkse stroom broertjes en zusjes die zich zonder vragen te stellen, als kanonnenvlees beschikbaar stellen voor vijf seconden plezier van de kanonnier.

Wat is het fysieke verschil geworden tussen de Koo en de andere spermatozoïdekes, na zoveel jaren in casino klokkenspel, terwijl de verse ladingen broertjes en zusjes slechts enkele dagen bleven? Goede vraag!

De Koo was fysiek gezien, samen met nog enkele andere broertjes en zusjes die verstandelijk begaafd waren, al uitgegroeid tot zaadcellen waar je U tegen kon zeggen hoor.

Zo'n honderd keer groter dan de andere 'verse' broertjes en zusjes. De strijd die de Koo door de jaren heen moest voeren om niet als kanonnenvlees gebruikt te worden, en waarbij hij nipt aan de lanceringen kon ontsnappen, hadden zijn spiertjes ook verstevigd natuurlijk, waardoor hij door de kleintjes als een respectabele body-builder aanzien werd.

Door telkens die terugslag na een schot, werd de Koo regelmatig van hoeken naar kanten geslingerd. Hij stond soms vol blauwe plekke en steeds lag zijn haar overhoop.

Tja, als je zolang alleen je plan moet trekken, dan heb je ook nood aan een vriendje waar je tegen kan babbelen en zo. Een gesprekspartner is tenslotte altijd beter dan een ganse dag tegen de muur te moeten praten hé.

De Koo en de donkere gangen.

De Koo had zich dus een knuffeltje aangeschaft als vriend om in slaap te geraken en om troost bij te zoeken indien nodig. Dit fluorizerend groene knuffeltje had hij aan de zijkant van zijn grotje gevonden tussen een berg verlaten knuffeltjes. Dit knuffeltje had het liefste gezichtje en droeg een rokje. Het had een kopje en een lijfje, en pootjes met een borsteltje aan, en het zag er nogal verlaten uit. Als hij het tegen de zijkant van zijn rechter oog aanschurkte begon het te ronken als een spinnende kat en dat gaf een zalig gevoel bij de Koo. Hij voelde zich dan minder eenzaam. Dat dit knuffeltje in feite een goedaardige bacterie was, én een lid van de kuisploeg die de omgeving ontsmette, dat wist de Koo natuurlijk niet.

Het leven kon soms ook moeilijk zijn in dat klokkenspel hoor. Op een keer moet het er zo geweldig aan toe zijn gegaan dat de Koo op slag bewusteloos is geweest. Hij kan zich niet herinneren hoe die deuk in zijn kop is gekomen, maar het moet wel tijdens deze bewusteloosheid geweest zijn. Dit grootste litteken van al dat sporadisch optredend klokkenspelgeweld werd door de Koo ontdekt nadat hij ontwaakt was uit deze bewusteloosheid! Hij werd wakker met geweldige hoofdpijn en vond zijn knuffeltje niet meer. Op zoek naar zijn knuffeltje passeerde hij een de spiegel en plots zag hij het kopje van zijn knuffeltje boven zijn verwarde haartooi uitsteken. Niet normaal dacht de Koo, want zijn knuffeltje was maar half zichtbaar. De Koo trok het knuffeltje uit zijn haar, en ontdekte dat het nog compleet was, maar waarom kon hij dit daarjuist in de spiegel dan niet compleet zien? Zijn knuffeltje zat verdorie voor de helft weggestoken in een ferme deuk in de Koo zijn kop. Een deuk die hij vroeger niet had!

De hevige beving die de deuk had teweeggebracht is waarschijnlijk ontstaan tijdens de tweede wereldoorlog. De Koo zijn vader was namelijk een strijder tegen onrecht en machtsmisbruik. Als militair zette hij zijn leven regelmatig op het spel om de medemens te bevrijden uit de handen van oorlogvoerende dictators. Hij vocht aan verschillende fronten en had meerdere kogelgaten te verwerken gekregen. Littekens verraden het feit dat kogels los door zijn ledematen waren gevlogen. Gelukkig werd hij niet in zijn klokkenspel getroffen, anders zou er van de Koo geen sprake zijn geweest.

Omdat de Koo zijn vader met allerlei oorlogsvoertuigen reed, tanks enz. en omdat deze voertuigen in die tijd geen gepaste veringen hadden en door allerlei terrein moesten rijden, snap je wel dat het leven van de Koo daar in dat klokkenspel soms letterlijk spectaculair was wat betreft het opvangen van die schokken enz. Het klokkenspel fungeerde toen blijkbaar soms als schokdemper. De Koo zijn vader, moest zo eens als verbindingsofficier - terwijl hij voor een opdracht onderweg was van de ene commandopost naar een andere - uit een jeep

De Koo en de donkere gangen.

springen vlak nadat er een granaat in terecht gekomen was. Hij katapulteerde zichzelf toen in een gracht om zijn hachje te redden. De jeep ontplofte achter zijn kont en casino klokkenspel lag eventjes geplet tussen zijn eigenaar en de bodem van die gracht. In die gracht lag juist op die plaats een stuk hout... Dus, die deuk in de Koo zijn kop was 'begrijpelijk' en de Koo mag blij zijn dat het alleen maar bij die deuk gebleven is.

Omdat de Koo zo groot werd zat hij ook nog eens met het probleem dat zijn schuilplaatsje dat niet meegroeide met hem, te klein werd, en dat zijn dikke lange staart waar hij zo fier op was uiteindelijk een stuk buiten de schuilplaats moest gaan hangen.

Na verloop van tijd en al die filosofer- jaren vulde de Koo geheel zijn schuilplaats.

Zijn kop was al ferm dikker geworden van dat denken, en hij begon zelf al redelijke armpjes en beentjes te ontwikkelen... was hij aan het veranderen van een dikkopje in een salamander?

De Koo dacht daar altijd lekker te kunnen blijven zitten, maar het begon toch al redelijk te spannen rond zijn lijf, en van tijd tot tijd trok er al een nieuwkomertje uit nieuwsgierigheid aan zijn buiten-hangend stuk staart. Niet interessant hoor als ze in dat stadium van je leven aan uw staart beginnen trekken, en zeker niet als je hem niet meer kan intrekken wegens plaatsgebrek.

Of hij wilde of niet... de Koo geraakte daar de touwtjes kwijt en was zijn eigen leven niet meer de baas. Hij werd door de omstandigheden gedwongen om op een andere manier verder te leven.

Zijn volume had de ganse schuilplaats opgevuld en hij voelde dat hij ging misvormen volgens de asymmetrische vorm van zijn schuilgrotje. Hij had wel al een deuk in zijn kop, maar hij wilde niet ook nog eens een veelhoekig monster worden met allerlei knobbels, putten, uitsteeksels enz.

Zo een volledig misvormde Koo zou immers geen kans meer hebben bij de meisjes dacht hij. Jaja... de Koo was 2000% hetero (zie zijn foto op de cover) en als hij een lotgenootje met een rokje zag voorbij zwemmen was hij er op slag verliefd op, alhoewel een rokje maar een stukje stof is!

Hij had de keuze:

- Ofwel kansloos in die grot blijven om er in vast te groeien, daarna te sterven van de pijnlijke krampen wegens gebrek aan bewegingsvrijheid, en ten slotte uit te drogen en te verstenen.
- Ofwel casino klokkenspel op tijd verlaten en ondanks de gruwelijke verhalen, het gefilosofeer en de eruit voortgevloeide principes en conclusies, de sprong naar de wijde wereld wagen met volledig uitgewist geheugen.

Sterven moest hij sowieso toch...

De Koo en de donkere gangen.

Hij zou zich uiteindelijk toch moeten laten afschieten, dood of levend, samen met de miljoenen lotgenootjes anders zou hij ontploffen van vettigheid en verteren in het ongewisse wat ook geen aangenaam einde is natuurlijk!

Indachtig de legende van de keuze tussen het felle dodelijke licht aan het einde van die gang of het zachte roze licht dat de mogelijkheid bood op een kans van overleven, besloot de Koo dus telkens er zich een aardbeving voordeed én het licht aan het uiteinde van die gang 'fel' scheen, zich snel en stevig vast te klampen in zijn grotje, want deze lancering zou hij nooit overleven!

Als het licht aan het einde van 't kanon daarentegen een zacht roze kleur krijgt, zou hij vlug in het grote zwembad springen en een lancering afwachten om de enig mogelijke overlevingskans te wagen, en het bijhorende avontuur waar de legende over sprak, aan te gaan.

De beslissing over het niet, of wel betreden van deze overgang van het huidige leven in het klokkenspel via die donkere kanonsloop met aan dat eindpunt een licht, naar een nieuwe totaal verschillende omgeving zou gevolgd worden door een spannend nieuw avontuur.

En de KOO dus maar het juiste moment afwachten... en afwachten...

Zou sterven in realiteit telkens het begin zijn van een nieuw levensavontuur?

De Koo en de donkere gangen.

HOOFDSTUK 4

Op avontuur in de roze grot.

Plots greep de eigenaar van het casino in...

De spanning van de Koo zijn fel verdikt lijf had in de wanden van zijn schuilhol enkele detectoren geactiveerd die signaaltjes stuurden naar de casino-eigenaar, om te zeggen dat er iets uit moest... een verstekeling... een profiteur!

De Koo was verraden en zijn aardse papa had hem dus na al die verdoken jaren ontdekt! Verdomme!

Een luid alarmsignaal weerklonk in casino klokkenspel: “INDRINGER GEDETECTEERD! WIEOEW... WIEOEW... WIEOEW”. De veilige omgeving van de Koo zijn grotje, begon te krimpen, uit te zetten, ondersteboven te draaien en noem maar op.

De Koo die na al die jaren toch al wat gewoon was, wist niet waar hij het had. Zoiets had hij nog nooit meegemaakt en wat hem het meest ergerde, was dat die grot rondom hem een olieachtige substantie begon af te scheiden waardoor hij zijn houvast verloor.

Vechten tegen deze slijmerige omgeving was nutteloos. Hoe meer hij vocht... hoe meer dit olieachtig slijm zich over de Koo verspreidde en hoe gladder het werd!

Help... Help! Riep de Koo... maar tevergeefs.

Plots kreeg hij van iets in de wand achter hem een schop in zijn kont en met het geluid van een kurk die uit een champagnefles plopt, floepte hij de grot uit, recht in het grote zwembad, midden tussen de verse broertjes en zusjes.

Verwoede pogingen om terug in zijn schuilhol te kruipen brachten niets op want de Koo was te dik geworden. Het was immers ook te glad geworden en hij schoof telkens terug tussen zijn broertjes en zusjes het zwembad in.

Grappig vond de Koo dit zeker niet, maar wél het feit dat al die broertjes en zusjes vol bewondering opkeken naar deze reus van een broereman...

Ook zijn knuffeltje geraakte hij kwijt, maar een man mag nu eenmaal niet huilen, en zeker niet in het bijzijn van al die kleintjes hé!

De opmerkelijke Koo moest tot de vaststelling komen dat hij niet de enige ‘grote’ was en dat hij tot hiertoe dus niet gemerkt had, dat deze andere ‘grote’ broers en zusjes zich ook ergens een aantal jaren in het klokkenspel hadden verscholen.

Er waren er ook met twee staarten en er waren er zelf zonder balletjes, maar zwemmen kosten ze des te beter.

De Koo en de donkere gangen.

Tegen zijn goesting zwom de Koo een beetje rond en hij kende intussen al enkele zwemstijlen om een opvallende show te kunnen verkopen t.o.v. de veel kleinere lotgenootjes.

Hij wilde de stoere gast uithangen t.o.v. deze kleintjes en dankzij de show die hij gaf, kregen de kleintjes minder schrik voor de toekomst en ze gingen mee zwemmen en dansen met de Koo. De andere 'grote' gasten lachten hem uit, maar de Koo was fier op deze goede daad t.o.v. de kleintjes!

De Koo was dus klaar om mee gelanceerd te worden en bevond zich aan het begin van de veel besproken donkere gang met aan het einde dat licht dat zou verschijnen. Hij ging sterven of overgaan in een nieuw leven...

Gelukkig had de kanonnier een vast lief gevonden en hoe dichter de Koo naar de loop van het zich uittrekkende kanon werd geschoven, hoe heftiger de aardbevingen werden. Zo goed hij kon klampte hij zich vast aan een uitsteeksel aan de kant van het zwembad...

Het water werd woeliger en heter, en er stegen dampen op. Vele lotgenootjes kregen de kriebels, en hun staartjes begonnen te kwispelen als van een gelukkige hond. De Koo begreep niet waarom ze zo enthousiast waren...

Plots begon ook de Koo zijn staart mee te kwispelen en de Koo kon dit niet tegen houden. Zijn staart begon zodanig te jeuken dat hij niet anders meer kon dan kwispelen om de jeuk een beetje te kunnen verdrijven. Zijn armpjes waren immers te kort en hij kon er dus niet aan geraken met zijn nageltjes om te kunnen krabben. Spijtig voor de Koo is het feit dat hij nogal zwaar geschapen was (zie cover), waardoor die balletjes onderaan zijn lijf als castagnetten tegen elkaar begonnen kletsen. Pijnlijk hoor! Een Spaanse dans had hij nooit geleerd, en die castagnetten kon hij ook niet meer in bedwang houden.

Op een bepaald moment brak het uitsteeksel waaraan de Koo zich vastklampte af, en hij verdween, dansend van de jeuk en op het ritme van de castagnetten in een woeste draaikolk.

"Help, Help..... ik ga sterven!", riep hij in paniek, en ja hoor, hij schoof samen met een grote kwak lotgenootjes die tunnel in.

Je moest eens weten hoe gelukkig de Koo was toen hij aan het eind van die tunnel geen fel licht zag, maar het roze licht waarvan sprake in de legende... het roze licht dat een kleine garantie bood op overleven!

Deze 'doodservaring' in de wereld van de spermatozoïdekes leidde dus via de veel besproken tunnel naar een mogelijk volgend leven.

Deze derde donkere gang met aan het einde dat licht, leidde naar de schoot van de Koo zijn moeder. Bovenaan die roze poort hing een bord met "Welkom in kasteel vagina".

De Koo en de donkere gangen.

Wat een klokkenspel was, dat had hij al geleerd, maar van een vaginakasteel had hij nog nooit gehoord natuurlijk.

“Er bestaat dus mogelijk leven na de dood!”

Deze laatste gedachte flitste door de Koo zijn brein, net vóór dit gewist werd door die grote magneet in die derde overgangstunnel.

Het volgende moment waren de meeste herinneringen en gedachten uit de Koo zijn brein verdwenen en van het leven in een klokkenspel kon hij zich niets meer herinneren... enkel zijn naam!

Tijdens het passeren van die rare geheugen-wissende magneet volgde een bewusteloosheid. Tijdens die bewusteloosheid werd ook een soort robottensysteem gepasseerd dat zich moest gesitueerd hebben tussen die magneet en de roze poort, en dat hem fysiek een beetje aanpaste om het nieuwe leven in te gaan.

Nadat hij uit die bewusteloosheid wakker werd moest hij vaststellen dat hij proper was gewassen, nieuwe kleertjes had gekregen, en aan het einde van zijn staartje was een zwemvin geplaatst. Zijn staartje zelf was enorm gespierd geworden.

Van heel deze verandering had hij totaal niets gemerkt!

Het enige wat de Koo niet kon zien was, dat zijn naam nu ook op zijn voorhoofd getatoeëerd stond.

Er wordt verondersteld dat een kanonschot gepaard gaat met een luide knal, maar dit was hier niet het geval. Er was slechts een ‘PLOP’ te horen aan het einde van die donkere gang.

Dan viel de Koo, die samen met een groep op hem gelijkende maatjes in een soort gelatinepudding zat, met pudding en al in een roze grot.

Toen besepte de Koo nog niet dat hij gewoon veranderd was van eigenaar en dat hij door zijn aardse vader als geschenkje werd doorgegeven aan zijn aardse moeder, waar hem een nieuw avontuur met hindernissenparcours wachtte.

Voor de Koo was het gewoon een roze grot, en hij hoopte dat het een aangenaam nieuw leven zou worden.

De derde donker tunnel was gepasseerd...

Zo even rondom gekeken en ja, het ziet er hier gezellig uit vond de Koo. Lekker warm badje, roze gloed, maatjes om mee te spelen... de omgeving rook wel wat naar een mosselbank, maar aangezien de Koo zijn reukzin niet erg ontwikkeld was, zou deze aanpassing voor hem niet zo moeilijk zijn.

De Koo en de donkere gangen.

Het werd ineens donkerder...

De Koo keek achter zich om de oorzaak hiervan te zoeken.

Hij werd nu toch een beetje bang voor wat hem te wachten stond hoor.

Een enorme stalen poort sloot zich met veel lawaai, en een aardbeving van 9.5 op de schaal van Richter volgde. Het werd half duister...

De kameraadjes schoten in paniek alle kanten uit op zoek naar een veilig onderkomen maar de Koo, die het nu graag rustiger aanpakte, liet zich gewoon verder glijden met de gezellige stroom warm water.

Een probleem mag je niet ontwijken maar moet je aanpakken, was de Koo zijn filosofie, en zo nam hij zonder het te beseffen de goede weg.

Na een lichte aanpassing van zijn ogen, neus en oren aan de nieuwe omgeving, kreeg de Koo zijn eerste instinct mee, ... nieuwsgierigheid.

Nadat hij zich een tijdje zo op zijn gemak genietend van de omgeving had laten meedrijven, begon het stilletjes te branden aan zijn kont, en hoe verder hij dreef, hoe meer het brandde. De Koo proefde aan het water uit die rivier, en het smaakte heel erg naar oude citroenen. Zo'n zure vieze smaak!

De aantrekkelijke, warme gezellige rivier was overgegaan in een zuurbad, en het brandde op den duur zo erg aan zijn voetballen, dat de kans bestond dat deze vol blaren gingen staan.

Hij moest hier uit geraken!

Vele lotgenootjes waren al veranderd in etterende ballonnetjes en als ze nog niet uiteen gespat en opgelost waren in dat zuurbad, dreven ze er al gewoon dood bovenop, klaar om uiteen te spatten.

Zeker even erg was de ontdekking dat er ook zuurbestendige beesten in dat zuurbad leefden die de resten van de lotgenootjes, en zelf de nog levende lotgenootjes aanvielen en verorberden alsof het lekkere biefstukjes waren.

Brrrrrr....

Het was niet de Koo zijn wens om dergelijk vreselijk einde mee te maken en wanhopig begon hij te zoeken naar een ontsnappingsroute uit dat dodelijke zuurbad.

Drijvend op zijn buikje taste hij grondig de omgeving af met zijn korte armpjes en zo ontdekte de Koo tussen de bijtende zuren en vijandige beesten die trouwens niet lekker geurden, een koord, net onder het oppervlak van de zure rivier. De koord was op regelmatige afstanden voorzien van een knoop, en aan haar richting te zien leidde ze precies naar een droge oever van de rivier.

Voorzichtig pakte de Koo de koord beet en hij trok er eens aan om te zien of ze goed vast zat. Hij was al een beetje ervaren en wou dus zeker zijn dat het niet om een valstrik ging.

De Koo en de donkere gangen.

Alles leek in orde. Hij greep de eerste knoop vast, en raar maar waar... hij kwam tot de vaststelling dat de volgende knoop op zo'n afstand stond dat hij er juist aan kon met zijn korte armpjes, alsof deze afstand hem er moest toe aanzetten om zo vlug mogelijk uit die zure rivier te ontsnappen vóór het te laat is.

Snel trok hij zich voort, knoop na knoop, vluchtend voor het dodelijke zuur en de vretende beesten.

Uiteindelijk bereikte hij de oever die voorzien was van schrikdraad om de vretende beesten tegen te houden en waarachter hij dus zeker niet meer kon aangevallen en opgegeten worden. De oever ging ook steil omhoog zodat een mogelijke tsunamigolf geen bijtend zuur op deze veilige plek zou kunnen storten.

De Koo was nu verplicht om verder te kruipen. Hij kon niet meer terug want de koord was raar maar waar... opgelost.

Telkens hij zich een knoop verder had getrokken, werd achter hem het koord weggevreten door het zuur. Teruggaan zou onherroepelijk leiden tot een vreselijke dood, wist de Koo nu.

Het beklimmen van de oever was ook geen lachertje moest de Koo ondervinden toen hij per ongeluk met de schrikdraad in aanraking was gekomen. Pats... een vreselijke schok en het licht ging uit!

Een uurtje moet hij bewusteloos tegen de kant geplakt hebben. Hij werd wakker op een dekentje op de droge oever, maar hoe hij daar geraakt is weet hij dus niet. Over hem gebogen zat een oud, maar gespierd en bebaard mannetje met een glimlach naar de Koo te kijken, alsof hij blij was dat de Koo wakker werd.

De Koo, die last had van een haartje dat tussen zijn tanden vast zat, vroeg wat er gebeurd was, en het oude mannetje vertelde dat hij een bewaker was met een diploma reddend zwemmen en het zijn taak was om zwemmertjes van de verdrinkingsdood te redden.

Die redder vertelde ook dat hij de Koo op de traditionele manier gereanimeerd had. Mond op mond ademhaling, en hartmassage. Hij was blij dat hij weeral iemand had kunnen redden.

Nu wist de Koo waarvan dat vieze haartje tussen zijn tanden moest komen. Het kwam zeker van de baard of snor van die oude man. Bah!

Vlug peuterde hij deze viezigheid van tussen zijn tanden en na een tiental keer met een vies gezicht gerocheld te hebben, voelde hij zich een beetje properder in zijn mond.

De Koo en de donkere gangen.

Het oude mannetje moest lachen van deze reactie. “Dat doen ze nu eens allemaal hihhi!”.

Het mannetje vertelde nog even dat de Koo wel heel dik was, en dat het veel moeite heeft gekost om hem naar boven te krijgen, maar het was dan toch gelukt, en “dat telt” zei hij fier!

De Koo voelde even of zijn deuk er nog zat...

Oké, hij zat er nog en dus was hij ongeschonden door dit avontuur geraakt. Rondom zaten er ook nog een aantal gelukkigen die gered waren door dat oude ventje. Het waren stuk voor stuk even grote exemplaren als de Koo, maar ze hadden allemaal een andere naam op het voorhoofd getatoeëerd staan. Er waren er ook bij met een rokje aan, en er waren er gespierde en minder-gespierde. De Koo was fier dat hij bij de ‘gespierde’ behoorde.

In de verte hoorde de Koo het gekrijs van zijn vroegere maatjes die de oever niet gehaald hadden en vechtend voor hun leven ingesloten werden door de zuurzee om op te lossen of opgegeten te worden door de vieze beesten. Of hen ook een nieuw leven te wachten stond kan de Koo zich niet inbeelden want hij kan alleen zijn eigen ervaringen vertellen. De Koo is immers autodidactisch aangelegd en gelooft zo maar niet direct alles wat ze hem wijsmaken. Hij is er zo eentje van eerst zien en pas dan geloven hé!

Om een of andere reden was zijn neus snel beginnen groeien tijdens het verblijf op die droge oever. Zijn neus was uitgegroeid tot een grote soepele slurf. Er waren ook een paar beentjes aan het groeien juist voor die voetballen. De Koo vond zichzelf wel een raar figuurtje nu. Een slurf op zijn kop... een dikke kortere staart, zónder zwemvin, want die was klaarblijkelijk weggenomen door de redder... die twee voetballen aan zijn lijf... korte armpjes, en beentjes met grote voeten en lange grijptenen... Er stond zelf een hoedje op zijn kop om die deuk wat weg te moffelen.

Misschien moest hij er knap uitzien voor een eventueel volgende ontmoeting met een prinses of zo?

De andere aanwezigen hadden ook een slurfje gekregen, maar deze van de Koo was in verhouding toch een stuk zwaarder gebouwd hoor. Waarschijnlijk om in evenwicht te kunnen blijven, want die twee grote voetballen daaronder verschoven het zwaartepunt, en moest zijn slurf dunner geweest zijn, zou hij dus niet met zijn armen aan de grond kunnen om zich voort te bewegen. In dit geval zou hij gewoon op die voetballen moeten blijven zitten tot ze genoeg gekrompen waren en genoeg gewicht hadden verloren. Sommigen van de aanwezigen zaten met dit probleem en konden dus (tijdelijk) niet meer verder bewegen...

De Koo en de donkere gangen.

Met zijn hyper kinetische, rondsnuffelende slurf, ontwaarde de Koo een ongelooflijk aantrekkelijke geurspoor. Hij kon na een poosje de drang niet meer weerstaan om het geurspoor te volgen. En nam afscheid van zijn redder.

Snuffelend tijdens deze wandeling, deden zijn niet getrainde armpjes vlug pijn (hij had zich tot hiertoe immers enkel voortbewogen met zijn staart). Onderweg kwam hij nog andere van die rare snuffelende collegaatjes tegen en die wilden hem steeds voorbij steken, maar de Koo kreeg het klaar om op kop te blijven in deze race.

De collegaatjes waren voor het grootste deel verstandeloze bluffertjes en pestkopjes die probeerden om op allerlei manieren de intelligente Koo uit te schakelen en te ontmoedigen om verder door te zetten in dit avontuur. De meesten mankeerden wel iets dat hen zélf hinderde. Ofwel hadden ze maar een kort staartje, soms twee staartjes of twee kopjes, misvormde slurfjes... kleine voetballetjes... er was er ene en die had zelf in plaats van kleine voetballetjes precies een tros druiven hangen! In ieder geval behoorde de Koo toch tot de mooiste, en dit gevoel alleen al maakte hem psychisch onkwetsbaar voor de pesterijen.

De Koo die al een beetje verstand had, zag ook dat de collegaatjes onderling elkaar op de zelfde wijze probeerden uitschakelen (via pesterijen en het aanmaken van vallen en boobytraps), en hij dacht bij zichzelf “ik trek er mij niets van aan. Laat ze elkaar maar van kant maken. Ik ga mijn eigen weg rustig verder.”

De onderlinge vechtpartijen zorgden er voor dat veel concurrenten uitgeschakeld werden wat voordeliger was voor de Koo om op kop te kunnen blijven en zo kreeg hij dus ook meest kans om onderweg de beste troeven in handen te krijgen.

Voor een avonturier is het noodzakelijk dat hij regelmatig ontspant en oefeningen doet om aan te sterken. Het was de Koo dus ook opgevallen dat er langs die weg een fit-o-meter was geplaatst met de geschikte toestellen om een goede conditie op te bouwen. Er lagen zelf op regelmatige afstanden pakketjes met lekker voedsaam eten en doosjes met spuitjes met hormonen en vitaminen waar bodybuilders jaloers op zouden zijn.

De Koo en de donkere gangen.

Aan de andere kant was het ook een griezelige weg, want langs die fit-o-meter lag hier en daar een uitgemergeld lijkje of geraamte van een concurrent die de strijd niet langer aankon en die ofwel als gevolg van een hartaanval, ofwel door een gevecht met een sterkere concurrent was uitgeschakeld. De Koo beseftte dat hij zijn dominante positie en figuur dus zeker moest behouden om te overleven, en daarom trainde hij uit volle overtuiging verder in deze fit-o-meter.

De trainingen brachten positief resultaat, en zo werd de Koo dus op korte tijd een atleet om U tegen te zeggen. 't Was wel geen mooie Koo zo met die slurf en de overdreven spiermassa, maar ja, alles heeft zijn doel hé. Een raar effect van die trainingen en bijkomende vitaminepakketjes en spuiten mag hier niet verzwegen worden... Tijdens de training was op een bepaald moment, tijdens een hevige kramp, een bepaalde pees ineens samengetrokken. De gespierde staart die normaal gezien steeds naar achter wees, was als gevolg van die plotse peesverkorting met een 'plop' naar voor gaan wijzen, tussen de voetballen door. Hierdoor werd dat boeltje daaronder een stuk dikker en dus ook moeilijker om voort te bewegen.

Als hij zich over zand moest voortbewegen zag je nu duidelijk een breed sleepspoor waarvan het niets anders kon, dan dat het een remmend effect moest hebben op de snelheid van zijn voortbeweging. Hij kon amper met zijn intussen aangegroeide lange tenen de grond raken en het was enkel dankzij de spierballen in zijn sterke armen, dat hij zich redelijk vooruit kon slepen. Om met zijn voetjes aan de grond te kunnen komen zodat hij zich menselijk zou kunnen voortbewegen moest de Koo zijn trainingen dus vooral gaan concentreren op het rekken van zijn beentjes.

In die omgeving lagen al een aantal andere concurrenten waarvan de staart naar voren was gekletst, ter plaatse te kronkelen omdat hun beentjes te kort waren om de grond te bereiken en ze probeerden dan maar verder te kruipen met behulp van hun te korte armpjes, hun staart en hun voetballen, maar dat vergde zoveel energie dat je hen gaandeweg zag vermageren tot ze uitgeput omvielen en niet meer recht geraakten. Het was vreselijk om te moeten aanhoren hoe ze luid "oei..oei..oei.." en "aiaiai" riepen, telkens ze zich met hun staart probeerden afstoten en terug op die voetballen vielen.

De fit-o-meter bevatte veel verschillende toestellen, maar in de context van de huidige training waren de belangrijkste toestellen deze waar je kon aanhangen. Enkele voorbeelden zijn een basketbalring, een apenkot, een ladder om aan verder te slingeren, gewone ringen, trapeze...

De Koo en de donkere gangen.

De concurrenten gebruikten die toestellen wel op een logische manier, maar niet volgens de logica die nodig is om je beentjes langer te maken. De meeste concurrenten gingen er gewoon aanhangen met hun handjes en liepen zo een enkele maal de oefeningen door, waarna ze onmiddellijk verder de weg optrokken.

Zij hadden er alleen maar langere en dunnere armen van gekregen en het is dus niet te verwonderen dat er zich op korte tijd even voorbij de fit-o-meter een redelijke heuvel begon te vormen met stilgevallen concurrenten wegens te korte beentjes. In feite zag die heuvel er uit als een wirwar van wriemelende kopjes, staartjes, en voetballen!

De Koo die toch een beetje snugger was en van in de fit-o-meter deze gang van zaken kon gadeslaan, koos voor zijn training dus ook bewust voor de toestellen om de ledematen te kunnen rekken, maar hij deed dit op de meest logische manier om de beentjes te rekken. Dus... hij deed 'abnormaal' t.o.v. de anderen en deed de oefeningen ondersteboven! Hij greep zich niet vast met zijn vingertjes, maar met zijn lange grijptenen en zo deed hij ondersteboven zijn buikspieroefeningen, kuitentraining enz.

De concurrentjes lachten hem uit en konden het niet laten om de Koo te pesten. Het lachen en pesten verging hen echter, toen ze achteraf ontdekten dat ze zélf stil vielen en enkel die groeiende heuvel sukkelaars vergrootten... De Koo dacht "wie laatst lacht, best lacht!" en trainde op zijn gemakke verder ondersteboven. Hij werkte drie keer de fit-o meter af, en dit rekte niet alleen zijn beentjes, maar zorgde er ook voor dat deze stevig gespierd werden. In combinatie met de langere benen en tenen, konden die spieren en pezen ook gebruikt worden om ver te kunnen springen en de slimmere enkelingen die de Koo zijn trainingsprogramma en bijhorende resultaten hadden afgekeken en nagebootst, waren net zoals de Koo óók al een beetje op een kangoeroe beginnen trekken, met hun korte armen, lange benen en tenen... de ene zonder voetballen en de andere met voetballen... Kangoeroes met een slurf!

Het is begrijpelijk dat de overlevende spelers in deze wedstrijd redelijk sportief en intelligent aangelegd waren, en dus gingen ze elkaar niet bevechten uit jaloezie of zo, maar ze besloten op elkaar te wachten om samen de start naar de volgende uitdaging aan te gaan. Ze spraken dit tijdens hun training af, en zouden elkaar opwachten voorbij die berg dommeriken en pestkopjes. Een berg waar ze nu gemakkelijk over konden springen met hun kangoeroe- achtig figuur.

De Koo en de donkere gangen.

De Koo was eerst klaar met zijn training (als de anderen hem afkeken is dit dus logisch). Hij sprong dus in één keer over de heuvel met pestkopjes heen, en wat zag hij daar?

100 meter verder stond een grote, feestelijk gedekte tafel vol eten en dranken allerlei. Het varieerde van water tot de sterkste whisky en van rijst tot de vettigste maaltijden.

Kortom... voor elk wat wils.

Aan deze verleidelijke tafel konden feestvierders schrokken wat ze wilden en zoveel ze wilden, en aangezien de training in de fit-o-meter was het dus logisch dat de uitgehongerde sporters direct de aanval zouden inzetten op al dat lekkers.

Onzichtbaar voor de racertjes was, dat deze tafel door de organisator van de race was opgezet als een soort val. Ze was in feite opgezet als karakterfilter om de grootste egoïstjes en profiteurtjes onder hen, hun kans te ontnemen, de race te winnen. Alleen de deelnemers met de meest geschikte karakters zouden verder mogen racen.

De deelnemers aan deze race waren nu wel allemaal knappe en gespierde gasten met of zonder grote voetballen, een dikke staart, de ene al wat korter dan de andere, en grote gespierde poten, maar hoe knap je ook bent... het karakter speelt een belangrijke rol hé!

De Koo is geen liefhebber van vettig voedsel en hij koos dus voor schotels zoals 'kip à la konijn', 'gemalen vlees- pap', 'biefstuk friet'. Als drank moest hij wel de verleiding van wijn, bier, cognac enz. weerstaan, maar hij voelde aan dat alcohol voor de rest van de race wel eens nadelig kon zijn. Daarom nam hij uit voorzorg enkel een paar sportdrankjes om al dat lekkers door te spoelen.

Na zich goed te hebben voorzien van de nodige vitamientjes, liet de Koo een dikke boer, gevolg door een vettige scheet. Vervolgens ging hij op een daar aanwezige zetel liggen voor een deugddoend dutje. Hij moest aan zijn concurrenten toch laten weten dat hij een echte man was en dat er met hem niet te spotten valt hé!

De platte rust knapte hem helemaal op, en hij was klaar voor de volgende start. Één na één kwamen de concurrenten naast hem aan de startlijn staan ... en zelf liggen.

Een groot deel moest zich immers al kruipend naar de startlijn slepen omdat ze zich te vettig en overdreven volgevreten hadden en/of te dronken waren om nog een sportieve prestatie te kunnen leveren.

De Koo en de donkere gangen.

Er waren er met een dikke vettige buik... er waren er wiens vel groen, geel of blauw uitgeslagen was... er waren er met dikke wallen onder de soms rood aangelopen ogen... er waren er met hevige koppijn... er waren er die stonden over te geven en er waren er met combinaties van die symptomen. Slechts weinigen zagen er nog fit uit, en de rest was duidelijk te ziek om te sporten.

Het signaal werd groen en de race ging verder. Zij aan zij met de sterkste concurrenten jogde de Koo verder, met de slurf het aantrekkelijke reukspoor volgend.

Een eind verder op dit pad was de omgeving heel fel veranderd. Het strijdgewoel was overgegaan in een rustgevende stilte. Behalve het regelmatig gebonk op een diepe basdrum was er niets te horen en geen énkele pestkop of groot bakkes hing nog aan hun hoofd te zeuren. De sportievelingen die tot hier waren geraakt begonnen hun loopjes aan te passen aan het zen- ritme dat aangegeven werd door de basdrum. Deze rustgevende basdrum was het kloppend moederhart van de aardse moeder.

De zorgen waren uit de Koo zijn hoofd verdwenen en zijn deuk voelde voos aan. Er moet in die reuk een soort drug gezeten hebben want hij geraakte in een soort trance en zoals een volleerde Boeddha ging hij zich neerzetten in lotushouding (voor zover dit mogelijk was met zijn figuurtje) tegen de wand om aan een meditatie te beginnen over de zin van het leven dat hij tot hiertoe had geleid.

Na de meditatie opende hij zijn oogjes en zijn slurf trok onweerstaanbaar terug richting geurspoor.

De anderen hadden ook blijkbaar dit soort meditatie achter de rug want enkelen hadden zich opgehangen. Ze hadden niet kunnen verwerken dat ze in het leven moesten delen met anderen.

De omgevingsreuk was gewijzigd. Kwam het door de wierook tijdens de meditatie? Terwijl hij daar met zijn oogjes toe had zitten mediteren, had hij immers niet gemerkt dat uit de wand op verschillende plaatsen kleine wolkjes wierook waren verschenen.

Het rook nu naar een aards paradijs en heel in de verte was een grot te zien waarvan in de opening flitsen van een aangenaam kleurrijk lichtschijsel te zien waren... precies de main- stage van Tomorrowland.

De muziek die er bij hoorde was opwindend en het leek wel of daar zwoel gedanst werd.

De Koo kon zijn nieuwsgierigheid niet bedwingen...

De Koo en de donkere gangen.

Aangezien de andere racers hadden ontdekt dat de Koo geen bange wezel is en zichzelf liever de kolen uit het vuur lieten rapen door iemand anders, hadden ze laf als ze waren, de Koo verkozen als hun leider en dus moest de Koo altijd op kop blijven lopen om de kloppen op te vangen natuurlijk.

De Koo ging dus als eerste de verleidelijke grot in waar aan de inkom een bordje hing waarop stond “baarmoeder”. Voor zijn ogen ontsprong een wonderbaarlijk schouwspel.

Er stond een prachtige plant, zo groot als een kathedraal met ontelbaar veel blaadjes. Elk blad leek een andere kleur te hebben en het rook er zo zoet naar honing.

De verleidingen waren van dien aard dat de Koo niet meer aan zijn gevolg dacht en onmogelijk aan deze verleiding kon weerstaan.

Als een pijl uit een boog schoot hij vooruit.

Op zoek naar de honing stond zijn slurf stijf van de goesting en deze wees als gevolg van het geurspoor foutloos in de richting dat hij moest lopen.

Hier en daar vond de Koo een druppeltje honing maar dit was zeker niet genoeg om zijn honger te stillen, integendeel, hij kreeg steeds meer honger. Het voelde alsof die druppeltjes honing de weg aanwezen zoals in het verhaal van Hansje en Grietje.

Hij ‘moest’ dit onweerstaanbaar spoor volgen!. Slurp... slurp... slurp... voort schuifelend van het ene presenteerbladje naar het volgende.

Telkens hij een druppeltje honing bemerkte zoog zijn slurf dit naar binnen, druppeltje na druppeltje, steeds sneller en onbewust van het feit dat hij naar een bepaalde richting werd ‘gelokt’. Het leek wel of zijn instinkt zijn wil had overgenomen en zijn verstand enkel in zijn slurf zat.

Hij werd naar een mooie bloemknop gelokt die zich manifesteerde aan de zijkant van de plant.

Toen de Koo de bloemknop dicht genaderd was, ging deze spontaan open en de mooiste roos ooit, kwam tevoorschijn.

Daar helemaal midden in die prachtige bloem zag hij de stamper. Dat had hij nog nooit gezien en hij moest dit fenomeen natuurlijk eens van dichtbij onderzoeken!

De concurrenten stonden nog steeds daar aan de ingang van die grot te roepen “of het veilig was voor hen, en of ze zonder problemen konden binnenkomen in de grot?”, maar de Koo die volop proefde van de aangeboden geneugten riep terug “wacht nog even jongens!”...

De Koo en de donkere gangen.

De Koo piepte even in die stamper waar de zoete honingreuk uit kwam. Het was weer zo'n donkere gang met aan het einde een 'gouden' licht met vlak voor dat licht een geheugen wissende magneet. De vierde donkere gang! Dit was de overgang naar een volgend leven in een verlokkelijke eikel.

De Koo stelde zich de vraag of hij die gang zou ingaan of niet want hij kreeg maar niet genoeg van die lekkere honing en de onweerstaanbare honingreuk kwam enkel uit die gang. Als hij achter zich keek zag hij enkel de grot waar in de verte aan de ingang de concurrentie stond te roepen met de vraag of ze veilig binnen konden.

De Koo waagde een eerste stapje in die gang...

Een bliksem, gevolgd van een donderslag veranderde het aards paradijs in een troosteloze woestenij. Van al die kleurrijke blaadjes was de aantrekkelijkheid verdwenen. Het kleurrijke schouwspel dat zich hiervoor afspeelde voor zijn neus was verdwenen en de blaadjes hadden allemaal een vaag bruine kleur gekregen. De omgevingsreuk die door de plant werd verspreid was snel aan het overgaan van aantrekkelijk, naar een WC-geurtje. Er bleef niets interessants meer over aan die grot, integendeel... De Koo moest kiezen tussen verder stappen in die aantrekkelijke donkere gang, of terugkeren in de afstotelijke omgeving van de grot. Zijn keuze was vlug gemaakt he!

Aangezien bij vorige doorgangen naar een ander leven zijn geheugen telkens volledig gewist werd, wist de Koo dus ook weer niet wat hem te wachten stond. Vol moed stapte hij de vierde gang in, op weg naar een weeral andere levensomgeving.

BAF!... achter hem viel een grote stalen poort neer, en niemand kon nog in- of uit die gang. De eikel had haar zaadje te pakken!

Een plots gerommel achter die poort, deed denken aan een ver bombardement. Wat is daar gaande en zou die gepantserde poort de Koo misschien moeten beschermen tegen de kogels en schrapnels die daar precies in het rond vlogen?

Hij kon zich niet goed voorstellen wat daar aan het gebeuren was.

De Koo en de donkere gangen.

Het uiteinde van de stamper van de Bloem was echter vlak nadat de stalen poort was dichtgevallen, veranderd in een ratelend machinegeweer, dat alle concurrenten uitschakelde.

Daarna begon de grot te kokhalzen en braakte ze de uitgang proper waardoor de resten van de concurrenten uitgespuwd werden in het verterende zuurbad met die vreselijke beesten.

De ingang van de grot sloot zich zachtjes. Het toeristenseizoen was afgelopen en er moest nu minstens 9 maanden gewacht worden tot een nieuw toeristenseizoen zich aandiende.

De geheugen wissende magneet gepasseerd... stond de Koo ineens voor een gouden poort met daarop een bordje met in grote roze letters 'WELKOM'. De Koo dacht "potverdorie wat is dat hier?" hij veegde zijn lange tenen af aan de voetmat, legde zijn kraagje goed en schoof zijn hoed over de deuk om deze onzichtbaar te maken voor de koninklijke hoogheid die daar in dat kasteel moest wonen.

Hij klopte aan en de gouden poort zwaaide open!

Op een roze troon zat daar verdorie een wonderbaarlijk mooie koningin. Ze straalde en had een ongelooflijk lieve aantrekkelijke stem. Ze wenkte de Koo, om naar haar toe te komen, en hoe dichterbij de Koo bij haar kwam, hoe langer zijn staart en hoe groter de voetballen werden. Zij was zo onweerstaanbaar...

Door al die zwellingen daar onderaan kon de Koo met zijn voeten weeral niet meer aan de grond en dus moest hij de laatste meters die hem scheidde van dit prachtige wezen, overbruggen door zich krampachtig voort te trekken met zijn armpjes en slurf.

Zijn slurf sleet hierdoor zodanig af dat deze veranderde in een kusmondje. Vlak bij haar gekomen sprong ze recht. Ze riep "Jij bent de uitverkorene!". Daarop omhelsde ze hem met beide armen en gaf hem een dikke smakkerd op zijn kusmondje...

De Koo wist niet waar hij het had! Zo zalig had hij zich nog nooit gevoeld! Ze werden als magneten tegen elkaar aangetrokken en het werd warmer en warmer...

Die knappe koningin werd zó zacht en vloeibaar...

De Koo zijn staart en voetballen kwamen zodanig onder druk te staan dat ze uiteindelijk ontploften.

Een groot vuurwerkspektakel vulde de ruimte. Vuurpijlen met X- en Y- vormen schoten in het rond en knalden tegen elkaar op.

Ineens viel er die grote stilte...

De Koo en de donkere gangen.

De muziek hield op, het vuurwerk was weg, de Koo en de koningin waren verdwenen, en er bleef enkel een soort kwal zonder tentakels over.

Raar, maar die tattoo die eens de Koo zijn voorhoofd sierde stond nu op die kwal gegraveerd...

Het eitje was bevrucht!

De Koo en de donkere gangen.

HOOFDSTUK 5

Een ander (zoveelste) leven.

Na dat hevige vuurwerk met die X- en Y- pijlen en de Koo zijn licht was uitgegaan, werd het kleine kwalletje wakker. Gelukkig was de wand van zijn kamer voorzien van een aantal spiegels zodat de Koo zichzelf en zijn nieuwe gedaante langs alle kanten kon bewonderen.

Verdorie zeg!

Hij was zijn staart kwijt, de voetballen waren verdwenen, geen ledematen meer, enkel zijn oogjes en hoedje waren overgebleven!

De Koo was een rond bolletje geworden met een hoedje op...

Hij zweefde als een losgeslagen ballonnetje zomaar wat rond in een warme vochtige omgeving.

In het midden van zijn kamer was een soort klep te zien met daarboven een bordje "Navelstreng, uitrit vrij laten!"... raar...

De Koo voelde zich in die gedaante niet goed in zijn vel.

Hij voelde zich een echte man, maar een deel van hem was vrouwelijk. Hij was duidelijk hetero en dat dubbel gevoel klopte dus niet.

Nog erger was het feit dat hij na een aantal uren begon op te zwellen en als hetero vent, zwanger leek te zijn geworden. Heel snel groeide zijn buik, en hij had nergens seks gehad. Werd hij tijdens het vuurwerk ergens gedrogeerd met een verkrachtingsdrug en daarna misbruikt met een zwangerschap tot gevolg? Kan niet, want in die kamer was hij helemaal alleen en een man kan niet zwanger worden!

De Koo was tijdens deze metamorfose niet door een donkere gang met geheugen wissende magneet gegaan en dus kreeg hij stilaan zijn geheugen terug. Wacht eens... zat hier niet een verleidelijke koningin toen hij de kamer via de gouden poort binnen ging? Had die onweerstaanbare koningin hem niet in haar armen getrokken en zodanig hard geknuffeld dat ze gewoon niet meer uit elkaar te krijgen waren?

Zouden ze misschien zodanig versmolten zijn in dat vuurwerk, dat ze nu samen deze kwal vormden... dat ze een soort legering waren geworden zoals brons, messing enz.?

In dat geval is het dus mogelijk dat deze hetero vent ook een stuk van die koningin in zich gewaar werd!

Nu hij zwanger leek, kon het dus ook de koningin zijn die in hem zat, die in feite zwanger was, en dat daarom zijn buik zo dik werd.

Alleen vooruit, deze gedachte werkte geruststellender dan de gedachte dat hij een zwangere hetero vent zou zijn.

De Koo en de donkere gangen.

Toch voelde de Koo zich niet gelukkig met deze gedachten. Hij kon dit tweeledige gevoel niet gewoon worden en zou liever een normale hetero worden, zowel van lichaam als van geest.

Aan de wand ontdekte hij een boekenkast met allerlei handleidingen. Enerzijds om de tijd te doden en anderzijds om een oplossing voor zijn probleem te zoeken koos hij er een dik boek uit, dat iets meer naar voor stak dan de andere.

De titel was ‘meditatie en splitsingsdrang’.

Wauw... straffe kost dacht de Koo. Tegen dat ik dat boekje uit heb gelezen zit ik wel negen maanden verder.

Het was een handleiding over celdeling, en over het feit dat het lichaam wordt gestuurd door de geest, en niet omgekeerd.

Bladzijde na bladzijde las de Koo het boek, en begreep hij een stuk niet, dan las hij zoveel keer terug, tot hij (zijn geest) het begreep.

Intussen kreeg hij via die navelstrengklep die regelmatig open en dicht ging, zoveel voedsel voorgeschoteld dat hij het bijna niet op kon. Hij ‘moest’ wel alles opeten anders zou het overschot liggen rotten in zijn kamer en zou hij sterven door ziektes die ontstaan door eventueel rottend afval en ongedierte dat er door aangetrokken wordt.

Hij werd dus dikker en dikker en zijn geest werd slimmer en slimmer.

Aangezien de geest het lichaam stuurt, en zijn geest op den duur zodanig bezeten werd door inhoud van het boek, merkte de Koo tijdens het lezen stilaan dat zijn lichaam in twee stukken aan het slijten was.

Eerst dacht hij dat hij terug voetballen kreeg, maar de scheiding werd zo groot en diep, dat deze over de gehele lengte van zijn lichaam zichtbaar werd.

Zou zijn hoop om dat dubbele gevoel kwijt te raken misschien bewaarheid worden en het vrouwelijke deel van hem afgescheiden worden, waarna hij als koning en zij als koningin, elkaar zouden kunnen knuffelen tot in de eeuwigheid?

Hij kreeg een raar gevoel... viel in diepe slaap... werd terug wakker, en kwam tot de vaststelling dat hij niet meer alleen was in die kamer. Hij had er een zo goed als identiek maatje bij gekregen!

Ze leken als een tweeling op elkaar maar toch was er een klein, voor de Koo onmerkbaar verschilletje.

Spijtig voor de Koo, maar hij bleef het dubbele gevoel houden dat hij een hetero vent was met een vrouwelijk kantje, alhoewel...

Hij had het gevoel dat hij nu, na die splitsing precies ‘ietsje’ meer man was dan vrouw.

De twee maatjes werden onafscheidelijke vrienden en bleven gewoon aan elkaar plakken terwijl ze daar spelend rondzweefden als een Siamese tweeling.

De Koo en de donkere gangen.

Even later werden beide vrienden verrast door het feit dat ze precies samen in verwachting waren en ja hoor... niet lang daarna waren ze met vier. Een Siamese vierling, want ze plakten onafscheidelijk aan elkaar. Die 4 werden ook zwanger en ze waren plots met 16 enz.

Al gauw was er plaatsgebrek, maar gelukkig groeide de kamer mee, zodat de Koo die nu al leek op een voortdurend uitdijende ronde bol kikkerdril toch nog voldoende ruimte had om rond te zweven. De Koo droomde echter van vroeger toen hij nog één enkel kwalletje was, want dan had hij veel meer bewegingsruimte en vrijheid...

Hij vond zichzelf ook veel lelijker worden, want het kon niet dat hij, en zijn Siamese vriendjes die duidelijk ook mannetjes waren telkens in verwachting geraakten. Het kon niet anders of hij zat in een soort puberteit, want hoe verder de tijd vorderde, hoe meer van die zich splitsende puisten er op zijn lijf verschenen. Allemaal puisten die even groot waren als hijzelf én die heel goed op hem geleken, maar die toch 'iets' verschilden. Zelf onderling...

Al die bobbels waren op zichzelf uniek!

Opvallend was, dat alleen hijzelf de tattoo 'Koo' op zijn voorhoofd staan heeft en dat al die bijkomende vriendjes enkel een 'stempel' met 'Koo' op hun voorhoofd hadden

Hun kleur veranderde, de ene werd harder en de andere werd zachter, en de Koo veranderde stilaan van een ronde bol kikkerdril naar iets langwerpiger omdat al die splitsende pukkel een eigen weg leken te zoeken naar een specifiek voor hen bedoeld plaatsje.

De Koo kreeg allerlei vormen.

Hij veranderde uiterlijk van kikkervisje in salamander in vis in varkentje in aapje en tenslotte in mensje met alles er op en er aan! Innerlijk waren er hersentjes en orgaantjes gegroeid, en hij had zelf een skelet dat er voor zorgde dat hij niet steeds als een slappe vod moest blijven rondhangen en dat er ruimte werd gemaakt voor dat pompje dat steeds maar op een eentonige maar regelmatige wijze bonk...bonk...bonk... bleef doen.

Het deed hem denken aan die grote BONK... BONK...BONK... die hij bleef horen daar ergens boven hem, sinds hij als geschenkje door zijn papa aan zijn mama werd gegeven.

De Koo zijn gebonk liep gelijk met die grote BONK, en deze symbiose tussen de twee soorten gebonk werkte heel rustgevend. Hij werd er als het ware door gehypnotiseerd.

Lastig werd het feit dat zijn bewegingsvrijheid nu ook beperkt is door die lange slang die aan zijn buikje gegroeid was en die zak die zich rondom hem gevormd had en steeds meer begon te klemmen.

De Koo en de donkere gangen.

Hier kreeg de Koo zintuiglijke waarneming. Werd hij paranormaal begaafd of zo?

Het leek wel of hij contact kreeg met een parallelle wereld. Soms hoorde hij muziek en gezang. Soms voelde hij een zachte streling over die zak rond hem... de streling van een reuzegrote hand. Soms werd er zacht op hem gedrukt en hoorde hij een kus-geluidje.

De omgeving was ook zo donker niet meer als in het begin want de wanden van zijn kamer werden door de spanning zodanig gerokken, dat ze dunner werden en meer licht doorlieten.

Soms werd hij nog eens volledig door elkaar geschud door een lichte aardbeving en dan werd de omgeving wel tijdelijk donkerder. Het was schrikwekkend dat er dan precies zo een groot kanon naar binnen kwam geschoven, maar de zak rondom hem beschermde hem als een kogelvrije vest. Gelukkig duurden deze bevingen meestal slechts enkele minuten.

De Koo was nieuwsgierig geworden naar die parallelle wereld. Was er leven na de dood? Was hij uitverkoren om contact te leggen met die aliens? Hij begon met handen en voeten tegen de wand te stampen, en om hem te laten horen riep hij "hallo". Aangezien hij onder water zat was van die "hallo" in feite niets te horen.

Maar als de Koo met zijn voeten tegen de wand stampte, gaf deze mee, en hij kon er verschillende vormen in maken.

En... hij kreeg precies contact met de aliens, want als hij bezig was met zijn voetenwerk hoorde hij meestal een zacht en lief geluid daar buiten, in een taaltje dat hij niet verstond. Er werd ook meer gestreeld tijdens zijn acties en de strelingen werden gericht, alsof de aliens rechtstreek zijn voeten probeerden aanraken om contact te maken.

Eerlijk gezegd... als de mensen bang zijn voor de reactie van aliens, was de Koo dit zeker niet hoor. Hij vond deze contacten ronduit 'ZALIG' en de anderen mocht denken van hem dat hij een paranormaal begaafde gek was, of een heks... dat kon hem niets schelen!

Steeds meer zocht hij contact met de aliens en steeds meer kreeg hij die aangename reactie.

Aan de wand was nu weeral zo'n grote donkere poort te zien die af en toe moeite had om dicht te blijven. Was het door de wind misschien? Nochtans voelde de Koo geen wind!

Verdomme... op den duur kreeg de Koo zo'n gebrek aan plaats dat hij zelf veel moeite nodig had om nog eens te draaien.

De Koo en de donkere gangen.

De wand duwde op zijn hoofd tot hij het niet meer kon uithouden van de hoofdpijn en aan de ingang van die donkere poort was precies een soort inkomhal die op een trechter leek. De Koo kreeg de gedachte om zich zodanig te draaien dat zijn hoofd in die trechter zou gaan zitten. Dan zouden de druk van de wand op zijn hoofd, en de bijhorende hoofdpijn misschien verdwijnen. De daad bij de gedachte voegend draaide hij moeizaam zijn laatste draaiing tot hij in de meest comfortabele positie lag.

Hij lag wel ondersteboven, en die grote BONKEN kwamen nu vanuit zijn oogpunt gezien van onder hem, maar aangezien hij in het water leefde maakte het in feite niet veel uit of hij ondersteboven zwom of niet.

Terwijl hij daar zo zat met zijn hoofd in die trechter, stampte hij met zijn voetjes en handjes in het rond om toch maar wat beweging te hebben en mogelijke krampen te vermijden.

Vooraf het gestamp met zijn voeten gaf het nadeel dat hij met zijn hoofd dieper in de trechter werd geduwd wat op zich het effect gaf, dat de poort steeds vaker op een kier kwam te staan van de druk die er op werd uitgeoefend.

Achter die poort bemerkte de Koo de vijfde donkere gang... de zoveelste gang waardoor hij zou sterven in de huidige levensomgeving en waarin zijn geheugen gedeeltelijk zou gewist worden, waarna hij een volledig nieuw leven zou beginnen in een compleet andere levensomgeving.

Raar dat hij zich het doorschijnende bordje boven die poort precies kon herinneren. Het leek wel een déja-vu!

Er stond op "Welkom in kasteel vagina", maar dan in spiegelschrift.

Hij was dus langs hier binnen gekomen en zou langs hier terug buiten gaan!

De Koo en de donkere gangen.

HOOFDSTUK 6

Het laatste 'bekende' levensavontuur.

De spanning rond zijn vege lijfje was niet meer om uit te houden en die zak plakte aan zijn vel als kleefband.

Het zwemwater was al zo vuil geworden dat het niet meer deftig kon gefilterd worden en die dikke darm die daar aan zijn buik was vastgegroeid, kwam steeds meer in de weg te zitten. Gelukkig zat de Koo zijn hoofd al mooi gepast in de inkomsthal van de vijfde donkere gang, zodat die lastige navelstreng zich niet over zijn hoofd kon wringen om hem te verstikken.

Daar zat hij dan ondersteboven en in een vaste positie. Het enige wat hij nog kon bewegen waren zijn armpjes en beentjes...

Van waar deze kwam weet hij niet, maar de Koo had nu een veiligheidshelm op zijn hoofd staan.

De situatie werd onhoudbaar en die poort ging steeds meer open staan. De Koo zijn hoofd drukte nu zodanig tegen de poort aan dat ze gewoon niet meer volledig kon gesloten worden, alhoewel ze pogingen deed om te kunnen sluiten. De poort kreeg hierdoor een zuignap-effect op de Koo zijn hoofd!

De Koo trachtte dit te vermijden, maar zijn gestamp met armpjes en beentjes maakte de situatie alleen maar erger.

Op den duur ging die poort niet meer dicht. Hij zat met zijn hoofd volledig in de donkere gang en voelde de aliens druk uitoefenen op de wanden van zijn kamer. Gingen ze hem ontvoeren misschien? Gingen ze op hem experimenteren? De schrik zat er dik in!

Plots was hij zijn geheugen kwijt! Hij was de geheugenwisser gepasseerd. Een geweldig lichtschijsel overmeesterde hem toen zijn hoofd, dat nog ingepakt zat in die spannende zak plots uit die gang kwam te steken.

Hij zat nog wel met de rest van zijn lijf in die gang, en het gaf een raar gevoel zo hangend tussen die twee verschillende werelden.

Enkel ogenblikken later viel hij volledig, met zak en al, in die grote verlichte wereld, maar meer dan licht zag hij niet door de wanden van het omhulsel van zijn zwembad.

Die aan zijn buik gegroeide darm wrong erg tegen, en leek vast te zitten in die donkere gang. Hij wilde maar niet mee naar buiten.

De schaduwen van grote donkere handen waren zichtbaar aan de wand. Ze trokken de Koo en zijn zwembad bijna in stukken. Aiaiai... ze trokken er bijna zijn hoofd af!

De Koo en de donkere gangen.

Ineens ‘FLOEP’!!! Die dikke darm plopte de gang uit, en de gevaarlijke spanning was verdwenen. Een heel ontspannend gevoel na die zware strijd op leven en dood.

De ontspanning bleef echter niet lang duren toen de Koo een vlijmscherp mes door de wand van zijn zwembad zag verschijnen en het zwembad hierdoor helemaal leegliep! Gelukkig had hij nog die helm op, Die helm die goed met riempjes onder zijn kin was vastgezet.

Help! Help! De Koo die gewoon was van onder water te leven zag zijn einde naderen net zoals een vis die op het land werd gegooid. “Ik stik... Help!”. Even werd het donker.

Toen het weer licht werd was er een volledig nieuwe wereld te zien, en een aantal aliens keken hem aan met verschillende blikken. Verbaasd, lachend, lief...

Was het een droom of kwam hij uit een droom?

Die zak was rondom hem verdwenen en hij kon nu klaar en duidelijk zien! Was hij ook zo een alien die in de prachtige alienwereld gewoon wakker was geworden?

De Koo voelde zich vrij als een vogeltje, nu die spannende zak weg was, maar hij was wel aan het verstikken hé!

De liefelijke blikken van die reuzegrote aliens leken hypocriet te zijn hoor, want eerst sneden ze de Koo zijn voedingslijn af.

De aliens spanden twee keer een lasso rond de voedingslijn aan zijn buikje, en daarna knipten ze de voedingslijn gewoon door, tussen die twee knopen!

Weeral ontspannend en meer bewegingsvrijheid gevend, maar de marteling ging gewoon verder, ondanks het feit dat die aliens in hun taaltje aan het roepen waren “’t is een mannetje, en hij is geboren met een helm op!”.

De Koo zijn hoedje was dus een helm?

Helm of niet... qua ‘bescherming’ deed die helm dus niet veel aan de martelingen waar de Koo aan onderhevig was hoor.

Volgende marteling: Een alien pakte de Koo met zijn voeten vast... hing hem ondersteboven in die koude lucht, en gaf hem wat kletsen op zijn gat, ondanks de Koo niets misdaan had!

Terwijl de Koo zo ondersteboven in de lucht hing en zijn eerste kletsen kreeg, keek hij recht naar de bloemkool waaruit hij blijkbaar was gekomen.

Een grote bloederige verfrommelde massa met daarin dat stuk afgeknipte darm waaraan een vlezige vieze koek hing.

Bij het zien van al die onverwachte viezigheid kreeg hij zo’n shock, dat hij voor een aantal weken gewoon niets meer scherp zou kunnen zien!

De Koo en de donkere gangen.

Het werd wazig voor zijn ogen...

De kletsen hadden hun effect ook niet gemist en de Koo begon te blèten van miserie.

Hij kon zichzelf niet verdedigen tegen al dit onrecht dat hem werd aangedaan, en die onrechtvaardige straf bleef maar duren. Een witte madam pakte hem vast en stak hem in een bad met vieze zeep. Daarna werd hij gewogen als een jong varkentje... en maar blèten!

Maar...

Plots werd het nieuwe leven mooier dan de Koo ooit kon vermoeden. Hij kreeg een gezellige warme badhanddoek rond zich en werd in de armen gelegd van een O, zo lieve alienvrouw, die ze 'mama' noemden.

De Koo kon toen bijlange nog niet spreken, maar zijn neusje werkte al perfect en deze "mama" zou hij nu zeker kunnen herkennen uit duizenden!

't Was nog niet gedaan met de plotse liefde hoor...

De Koo werd zachtjes tegen twee grote en warme kussens geduwd. Zaaaaaalig, en de liefde bleef maar komen. Op beide kussens stond een tjoepke, en die tjoepkes werden afwisselend in de Koo zijn mondje geperst. De Koo kon niet anders dan zijn mondje openen en dacht dat deze liefde hem ging verstikken, maar neen hoor... Uit die tjoepkes kwam lekkere warme melk, recht van 't vat! De Koo begon te tjokken en die alien die daar naast de 'mama', jaloers stond te kijken naar de Koo omdat hij niet zoals de Koo in die zachte kussens mocht liggen genieten en ook geen lekker melkske kreeg bleek 'Papa' te noemen.

Enfin... het nieuwe leven was nog niet zo slecht, en de Koo ontspande zodanig dat hij de eerste keer moest plassen. Een straal recht omhoog op die 'papa'!

Meteen trok de Koo een knipoogje naar die 'papa' om te laten zien dat alles voor de Koo OK was.

Na deze geboorte vanuit de vijfde donkere gang, in deze vijfde volledig nieuwe levensomgeving... Het leven dat wij hier op aarde kennen... wacht de Koo dus een 'mensenleven'.

Dit mensenleven waarin de autodidactische Koo veel lessen zal moeten leren, waarvan één van de belangrijke lessen zal zijn, dat er 'mogelijks' een zesde donkere tunnel op hem wacht om dit leven te verlaten en over te gaan in een volgend leven in een volledig andere levensomgeving.

De Koo en de donkere gangen.

Dit verhaal begon met een donkere gang met op het einde een licht, en tijdens dit verhaal zijn er zo'n vijf van die donkere gangen met op het einde een lichtschijnsel gepasseerd.

Het verhaal van het ontstaan van een zaadcel tot de geboorte van een kind, in een komische fantasie gegoten.

Aangezien de overstap van de ene totaal verschillende levensvorm naar de andere totaal verschillende levensvorm, telkens door een special 'gang' gebeurd is en telkens in die gang de herinneringen aan de vorige levensvorm om begrijpelijke redenen gewist werden, kunnen we ons als intelligent mens dus vragen stellen.

- 1) "Hoe komt het dat we ons niet meer kunnen herinneren hoe ons leven was in de baarmoeder, laat staan hoe ons leven was als zaadcel vóór de bevruchting?"
- 2) "Zou die tunnel met geheugenwisser echt bestaan?"
- 3) "Staat ons, wanneer we in dit leven sterven, mogelijks een volgende, zesde donkere gang te wachten, waarna we ons hoofdje boven steken in een volgende compleet nieuwe wereld die we ons hier niet kunnen voorstellen?"

Nota:

Persoonlijk heb ik eens een bijna- dood ervaring gehad die ik nooit zal vergeten. Het ongeloof dat er leven na de dood is, is hierdoor verdwenen en vervangen door een fifty-fifty geloof.

Er bestaat voor mij nu 50% kans dat er leven is na de dood, en 50% kans dat er geen leven is na de dood!

Maar... als je dit verhaal 'goed' leest en je tussen de regels door voor jezelf afvraagt of de realiteit van de donkere gangen en het bestaan van eeuwig leven in verschillende levensvormen misschien mogelijk is, dan heeft dit verhaal haar doel bereikt.

Voorlopig einde van dit verhaal...